

Het meisje wat Nooit meer kwam

THRILLER

Kevin Vos

Lezen is dromen met je ogen open
Reading is dreaming with open eyes

Anissa Trisdianty

Proloog:

Het meisje kon geen kant op, daar lag ze.

De wind waaide door mijn haren.

Er was geen mens op het strand te vinden.

De wolken namen de overhand.

Ik liep verder het riet in,

En ik keek.

Daar lag ze en ze was dood.

Morsdood.

Maandag 12 Augustus, 2016

1.

Pijn. Dat is het enige wat ik nu voel. Ik had rustiger moeten hardlopen. Maar een stevige work-out op het strand dat doet me iets. Dus besloot ik met mijn stomme kop om toch dat strand op te gaan. De lucht is blauwer dan de zee, de vogels komen uit de duinen en fluiten. En dan heb je nog die verdomde hitte. Alles is vochtig en klam. Als ik mijn T-shirt van onder beetpak voel ik al gelijk de aanwezigheid van het zweet. Mijn armen ruiken naar de zee, en ook mijn voeten zijn beduidend vochtig genoeg om schimmel achter te laten. Ik besluit om nog een rondje rond de vuurtoren te rennen, en dan naar het dichtstbijzijnde restaurant te gaan om daar wat te drinken en eventueel te lunchen. Als ik de boulevard afren raken mijn schoenen het zand. De zeelucht adem ik fijnloos in. En ik loop zwetend en klotsend naar het strandpaviljoen waar het verdacht stil is. 'Hoe kan het'? Of een betere vraag: Hoe bestaat het? De eigenaar komt naar me toe, en schenkt een borrel voor me in. Met daarbij een heerlijke Zeeuwse vis salade. Ik bedank hem en neem een flinke slok van de zoete witte wijn. Als ik net mijn glas heb neergezet, en mijn ogen wil sluiten gaat de telefoon. Het is Sjoerd. De broer van een beste vriendin van mij. Het is toch *Weird*. Maar ik neem de telefoon op. En luister aandachtig naar zijn verhaal. Tenminste dat probeer ik maar ik wordt afgeleid door de ruwe golven en het geluid van de zeemeewen. In gedachten ben ik bezig met andere dingen. Toen mijn telefoon ging was ik bang dat het de inspecteur zou zijn, die me eventueel terug zou willen. Het doet me nogal veel omdat ik zomaar ben

ontslagen zonder enige reden. Mijn gedachten dwalen af, en de helft van het gesprek met Sjoerd ben ik alweer kwijt. Ik wil het niet laten merken en zeg gewoon antwoorden zoals ja, nee, oké en misschien. Na het belgesprek begin ik met de salade die ik zonet van de eigenaar kreeg. De telefoon leg ik naast me neer en ik kijk stil om me heen. Wat is het toch prettig wonen op dit schitterende eiland. Je hebt altijd de rust de mensen de vogels alles zit hier. Als ik mijn mond afveeg met het servet sta ik op en loop ik naar de kassa. Achter de kassa staat Ray. Een leuke frisse jongen die me met heel veel dingen heeft geholpen. Ik pak het geld, en loop weg.

Op de terugweg geniet ik van de heerlijke zomerwind. Als ik op de parkeerplaats loop om mijn schoenen af te stampen kom ik een oude jeugdvriendin tegen. Janice. Wat doe jij hier? Ik woon hier sinds kort zeg ik en ik geef haar een knuffel. En we lopen samen naar mijn huis net twee straten achter de zee. Als we op het land lopen vertelt ze me het verhaal over haar dochter. Ze was 17 jaar toen ze werd ontvoerd, en later dood in het bos werd aangetroffen. Dat was voor haar en de familie een moeilijke weg. Maar uiteindelijk zijn ze daar overheen gegroeid. De zwoele wind maakt een einde aan al het treurige. Als Rex en Janice aankomen bij het huis, pakt ze de sleutel en draait deze in het vieze, smerige slot. Ze hoeft maar een keer te draaien en ze stappen naar binnen. Het is een klein maar fijn huis. Het liefste wil ze wel wat groter wonen maar dat gaat voorlopig niet. Janice vraagt waar ze dan eventueel wil gaan wonen. 'Geen villa' in ieder geval. Een knus huisje. Met uitzicht op zee. Maar je woont wel vlakbij de zee, en hier heb je nog herinneringen van vroeger. Hier ligt je grootste deel van je jeugd. Maar daar heb je gelijk in. Zal ik eens voor je kijken op funda. Met enige twijfel kies ik voor online kijken. Nou als jij een lekker wijntje inschenkt zal ik eens rondkijken. En een lijstje maken met het geld wat je per maand verdiend. Ik schuif de la open, en pak een fles wijn. De wijn komt klotsend uit de fles, en het komt terecht in de grote glazen. Ook maak ik een heerlijke borrelplank je weet nooit tot hoe lang het gaat duren. Ik kom de keuken uitgelopen en zet de borrelplank op de eiken keukentafel daarop volgend de twee glazen wijn. Een zucht. Ik wrijf door mijn wilde bruine haren en knipper een paar keer extra met mijn ogen. Janice pakt het glas wijn en proost op een heerlijke toekomst op het eiland en misschien de nieuwe woning van Rex.

2.

De avond is net lekker begonnen als we al een lijstje hebben gemaakt van de eventuele woningen hier binnen Texel. En daarbuiten. Allebei pakken we nog een blokje kaas, en drinken we de laatste wijn op die nog in het glas zit. Snel kijk ik op de klok en zie ik dat het half elf is. Samen hebben we het gezellig. In mijn hoofd wil ik nog een rondje maken rond de vuurtoren. Rex kijkt inmiddels naar meer woningen. 'Zullen we even een rondje lopen frisse lucht halen'. Rex kijkt me aan en sluit de laptop af. De glazen pak ik op en verhuis deze even naar de keuken. De sleutel die op de dressoir tafel ligt pak ik en we gaan even een rondje lopen. De heldere hemel is vanavond het decor boven Texel. De avond is nog niet om en onderweg bedank ik Rex voor het kijken naar de nieuwe woningen waaruit ik kan kiezen. Rex kijkt er heel anders na. Ze woont samen met Rik in een oude boerderij hier op Texel. Dus hun hebben nog geluk. Want de boerderij was eerst voor een ander stel gekocht maar Rick kon nog net een goed bod uitbrengen zodat hun het huis zouden krijgen. Ik haal diep adem, de kippenvel loopt vloeiend langs mijn armen en benen. Er klinken in de verte geluiden van vogels. Zeemeeuwen om precies te zijn. Rex begint opnieuw over onze huizen speurtocht die we een paar uur geleden hebben gedaan. Ik kijk heel even weg, maar dat heeft geen baat. 'Ben ik te snel'? Zegt ze. Ik antwoord rustig en zeg: Ja. Rex biedt excuses aan maar had het ook wel van haar verwacht. 'Ik ben niet zo snel met keuzes maken zeg ik. Zelf wil ik een vraag stellen aan Rex maar durf deze niet te geven. Toch ga ik hem stellen. Adem in. Adem uit. De zoute zeelucht begint om me heen te dansen, en even waar ik me in een paradijs. Het is zo erg dat ik de vraag alweer helemaal vergeten ben. Misschien is het voor nu niet verstandig om deze idiote vraag te stellen aan mijn beste vriendin.